

IMPRESSZUM

Brády Zoltán

főszerkesztő

Kovács Erzsébet

olvasószerkesztő és korrektor

Fehér Zoltán

vizuális tervezés

gazdaság:

Mándoki Andor

biztonságpolitika:

Magyar István

magyar múlt:

Henkey Gyula

jelentés:

Erdélyi István

egyetemes talányok:

Grandpierre Attila

adydas:

Krausz Tivadar

tőlünk délre:

Rózsa-Flores Eduardo

főmunkatársak:

Nádor István

Siposhegyi Péter

könyvszerkesztő:

Erki Edit

kiadványmenedzser:

Cserhalmi János

nyomás:

Folpress Nyomdaipari Kft.

felelős vezető:

Várlaki Imre

ügyvezető igazgató

Kiadó:

Magyar a magyarért Alapítvány

kiadásért felel Brády Zoltán

a kiadó és szerkesztőség címe:

1086 Budapest, Karácsony Sándor u. 24.

tel: 30 30 710, 30 30 711

fax: 30 30 712

csekk számlaszám:

ÁÉB Rt. 10560000-74274101-01010107

terjeszti

a Levél- és Hírlapüzletági Igazgatóság,

a Hírker Rt., a LAPKER Rt.

és az alternatív terjesztők

ISSN 0238 888X

e-mail

Kapuszer@mail.datanet.hu

internet

http://w3.datanet.hu/~mkapu

ismét egy tavasz nélküli nyár hömpölyög a kertem fölött, pompába menekültek a bokrok. Már reggel párás bőrrel küzdve írom e sorokat a szeletlimben, azaz a kerti lakomban. Az öregedés szimptomái: egyre több időt töltök a kertben és az orvosaimnál. A növényeket szeretem, gyógyászokhoz muszáj járnom, mert így hatvanévesen a fájdalom új és új testrészeimet fedezi fel. Nem vagyok Voltaire regényéből Panglos mester, hogy műveljem kertemet, nem menekülök oda a világ elől – mint javasolta a Candide-ban. Viszont egyre többet gondolkodom a világunk dolgairól, hisz új és új kihívások (no ez a szót sem így használtuk húsz évvel ezelőtt) döbbsenének rá, hogy vagy megváltozott, vagy változik a világ rendje és nehezen tudok alkalmazkodni hozzá. Tiltakozom az embertelenség és az erkölcstelenség ellen – vagy csak tényleg öregszen, meszes vércsatornák szűkítik felfogásomat. Már régóta izgat és nehezen élem át, amiről alább elkezdek egy értekezést.

A Magyar Sajtó Becstelen Voltáról

A magyar sajtónak két változással kell megküzdenie. Az első, hogy tizenkét éve megszűnt a cenzúra, ami felrobbantotta a lefagyasztott gondolatokat, és fék nélkül már mindent meg lehet írni. A másik, a világszerte búrjázó globalizáció, s a médiának (miközben politikai nagyhatalommá vált) fő célja, a nyereség növelése lett. Úgy érzem, eme oltáron hamvadt el az erkölcs, a becsület és a csúsztatás nélküli igazság. S nem a többpártrendszeren. Ezt nagyon fájjalom. Hála Istennek ismerem belülről ezt a molchot hisz négy évig rádiós, négy évig televíziós, majd négy évig ifjúság lapos voltam, aztán négy éven át az Új Tükör hetilapot boldogítottam, és 1988-ban csináltam meg a KAPU-t, mint első független lapot. Ugyanakkor az elmúlt három évtizedben, legalább 250 újságíró "képeztem" ki műhelyemben akik szét-szóródtak a nyilvánosság fórumaiban, s már néhány főszerkesztőt is tisztelhetek közöttük. Tehát ma is megvannak az információs csatornáim, a régiéket megőriztem. Persze abból sem csináltam titkot, és ezt muszáj elővezetnem (mert sajnos divat, hogy mások vezetnek elő) hogy magánéletem is eltért a polgári megszokásoktól, házasságaim száma sem az a megszokott mennyiség. Átéltam a hatvanas, hetvenes évek erkölcsi változásait, és nem csak a rendőrségen (politikai motiváció) hanem kommunában is éltem, nem titokban hanem diszkrétan. Ezt muszáj volt az alábbiak miatt megemlítenem. Manapság a magyar sajtó és személyiségei a múlt és jelen alsónadrágjaiban és bugyijaiban kotorásznak. Egyébként két dolog volt amit komolyan vettem: a munkámat és a fiaimat. Sőt a kisebbiket 13 éves korában magamhoz vettem és nappal kispolgári viselkedést, miliót erőltettem magamra, hogy megfelelő környezetben éljen a gyermekem. Munkámat mindig vehemensen, magányosan, klikkeken kívül műveltem, és csatangoltam, az országban, a fővárosban, nappalokban, az éjszakákban. Miniszterekkel, káderekkel, papokkal, bűnözőkkel és svihákokkal tartottam a kapcsolatot... és ezek még ma is működnek, sőt újakat szereztem be. Új rendszer, új emberek, új funkciók. Ezeket az ismeretsegeket sohasem a "partikon" lehet megszerezni. Megkönnyítette helyzetemet, hogy régen sem voltam párttag és most sem vagyok az. Elég sokszor előfordult szerkesztőségemben, hogy volt elitelt találkozó fogvatartójával. Például egyszer Farkas Vladimir volt ÁVH-s vezető (kinek meakulpázó sorozatait közöltem) összehoztam a Londonból hazalátogató Gorka Pállal, akit az ötvenes években kémkedésért ítélték el, és azt állította, hogy valóban kémkedett. Sajnos már rég rájöttem hogy egy messziről jött ember azt mond amit akar. Sokszor becsaptak. Tehát úgy rendeztem, hogy véletlenül találkozzanak a szerkesztőségben. Gorka Pál, aki visszaköltözött Sopronba valóban kémkedett a britek javára. És egyik kihallgatója Farkas Vladimir volt.

Tehát én mindig igyekeztem meggyőződni az igazakról és a nem igazakról. Na, ennyi előfuttatás elég.

Nagyon sok újságot megveszek. Van amit kiolvasok öt perc alatt (főleg a bulvár lapokat), van amit hosszabb ideig böngészek. Persze a komoly lapokat. Ilyennek tartottam a Népszabadságot és az Élet és Irodalmat is... A Népszabadság tartalmas, színvonalas újság. Felkészült, kiváló újságírók csinálják. A szerkesztés profi. Baloldaliságuk nem zavar, hisz az ideológiai töltést képes vagyok semlegesíteni. Azzal is tisztában vagyok, hogy az átlag olvasó erre nem képes. Ugyanígy olvasom a Magyar Hírlapot, de a Magyar Nemzetet is. Sohasem titkoltam konzervatív szélsőségmentes beállítottságomat.

Már leírtam, de ismétlem: egyszer a rádióban arról nyilatkoztam, hogy például szélsőséges hetilapokat is olvasok: mint a Magyar Fórumot, Demokratát, és a 168 órát. Azon keseredtem el, hogy a 168 óra színvonalasan elkészített újság, míg a két előbb említett nem. Többször kifejtettem, (de az ellenzék is), hogy a jobboldalnak nincs profi színvonalas vívőlapja. Kicsit ügyködtem a mostani Magyar Nemzet indítására készülő szerkesztőségben is, de aztán nem fogadták el tanácsaimat, káder javaslataimat, és nem szakember került a lap élére, így elmaradtam... Bár a mai kormány "levett" a protokoll listáról (biztosan nem tettem nekik, mint az előzőeknek) de lám meghívtak az induló Heti Válasz bemutatkozó partijára. Ilyen találkozók maximum egy félórát téblábolok, s akivel fontos, fecsegek. Elek Istvánnal megbeszéltünk egy találkozót és tárgyaltunk a mai sajtó helyzetéről. (Elek István egyébként Orbán Viktor miniszterelnök sajtó főtanácsadója is.) A világ minden uralmon levő kormánya természetes igénnyel törekszik arra, hogy befolyása legyen a nagyhatalommá vált médiákra. Majd pont ez a számomra kellemesen erőszakos kormány nem törekszik erre!? Törekszik, de rosszul – fejtegettem véleményem.

Mert a Magyar Nemzet kissé szürke, pedig most milyen biztos anyagi háttére van. Kevés a kirívóan jól író újságíró, még a szakmai szerkesztés is kívánni valót hagy maga után. Káder kérdés. Ez a kormány miért nem tud beszerezni magának rangos írókat és újságírókat? Kínos, ha az "ÉS"-ben mondjuk, **Eörsi István** ír egy tehetségesen frappáns cikket, glosszát és arra a Nemzetben (talán egy-két személy kivételével) szerényen alig fogalmazni tudó zsrnaliszta válaszol. Ez szánalmas vereség. Gyönyörű a Heti Válasz is, de a színes nyomás ellenére színvonalasan szürke. Ez is káder kérdés. De ha megsértődnek, még akkor is nekik drukkolok. A Demokratában és a Magyar Fórumban gyakran jók a riportok bár az ideológiai mázt (a régi rendszerben vörösfaroknak hívtuk) átugrom... de mondjuk a HVG vagy a 168 óra miért profi? Káder kérdés.

Nos így jutottam el Lovas Istvánig. Ő azon kevés jobboldali beállítottságú újságírók egyike, akinek szakmai tudása (nyelvtudásairól nem is beszélve)

igen magas színvonalú. Jól fogalmazott érvrendszere sok sebet ejtett a baloldali és a liberális közszereplőkön. Ellenfelei persze hogy dühösek rá...

Kinyitom a Népszabadságot és lám idéznek az Élet és Irodalomból, ahol kétrészes anyag jelent meg Lovas István múltjáról. Altesti dolgok, altesti szövegek ebben a két, általam tisztelt orgánumban. Hát ide jutottak már? Ez már züllés. Lovas Istvánt régóta ismerem. M.Cs. urat is. De a szerző Kenedi János frivol-bizarr ifjúságát is...

Egy egész délutánon át rágódtam ezen, miközben a bíróság tárgyalójában ültem alperesként, Pető Iván felperes társaságában. Az egyik felkészületlen ügyvéd ahelyett, hogy írásban adta volna be reflektálását, szóban próbálta elmondani... közben meleg volt, az utcáról besűrűsödött a zaj, éhes voltam, rémülődtem, hogy mennyi dologról lemaradok, még csak le sem tudom mondani. Vállammal támaszkodtam a falat. Láttam, Pető Iván is fegyelmezetten unatkozott. Nem haragudtam rá, hisz joga van a saját igazát bizonyítani. Megint elgondolkoztam a KAPU-n, s a pereinken. Az MSZP és a FIDESZ kivételével mindegyik párt perelt vagy perel minket. Pető Ivánék kétmilliót követelnek, plusz kamatot, meg a perköltséget. Rá sem merek gondolni, hogy elvesztem, mert akkor tényleg bezárul a KAPU. Pető Ivánt jó politikusnak tartom. Lemondásának módja tetszett a legjobban – úriember volt. Ezt jó néhány pártvezető képtelen lenne megtenni. Elég csak a Torgyánra gondolni. Vajon Pető sajnálja-e a folyóiratunkat? Pedig a Beszélőt mindig is szívesen olvastam, még ha nem is értettem vele egyet. Ásítottam, az ügyvéd azt próbálta fejtegetni, hogy kiadványunk csökkentette Pető Iván népszerűségét. Nem bántam meg, hogy megjelentettem az Olajos rendőrök, olajos politikusok című könyvet. A mellettem ülő szerző, Erdélyi István vehemens, igazságkereső magányos riporter. Akkora barom nem lehet, hogy ne az igazat írja! A bizonyítékokat megnéztem, a magnószalagot meghallgattam mielőtt a nyomdába adtam volna a könyvét. Pallag képviselő úr bizottságosdjá amatőr volt, és el is vesztette az ellene indult pereket, de gondolom Torgyán kifizette a bukott milliókat, hogy hűségét megkaparintsa. De helyettem nem fizeti ki senki. Borzasztóan untam a pert (Pető kissé hátra hanyatlott) és tovább fűztem gondolataimat, hogy ennyire bemeszesedett az agyam, hogy a Népszabadság és az Élet és Irodalom eme írásain lenézően felháborodok... vagy már ez az új színvonal? Az újságírás, a sajtó számomra egy oltári szentség volt, erre a hivatásra tettem az életem... vagy most már ez a természetes és ez a jövő? Magányügyek bélrendszerében vájkálunk és szarakodunk?

Oh idők, oh erkölcsök!

Itt abbahagyom, a következő számban folytatom...

Böröcz